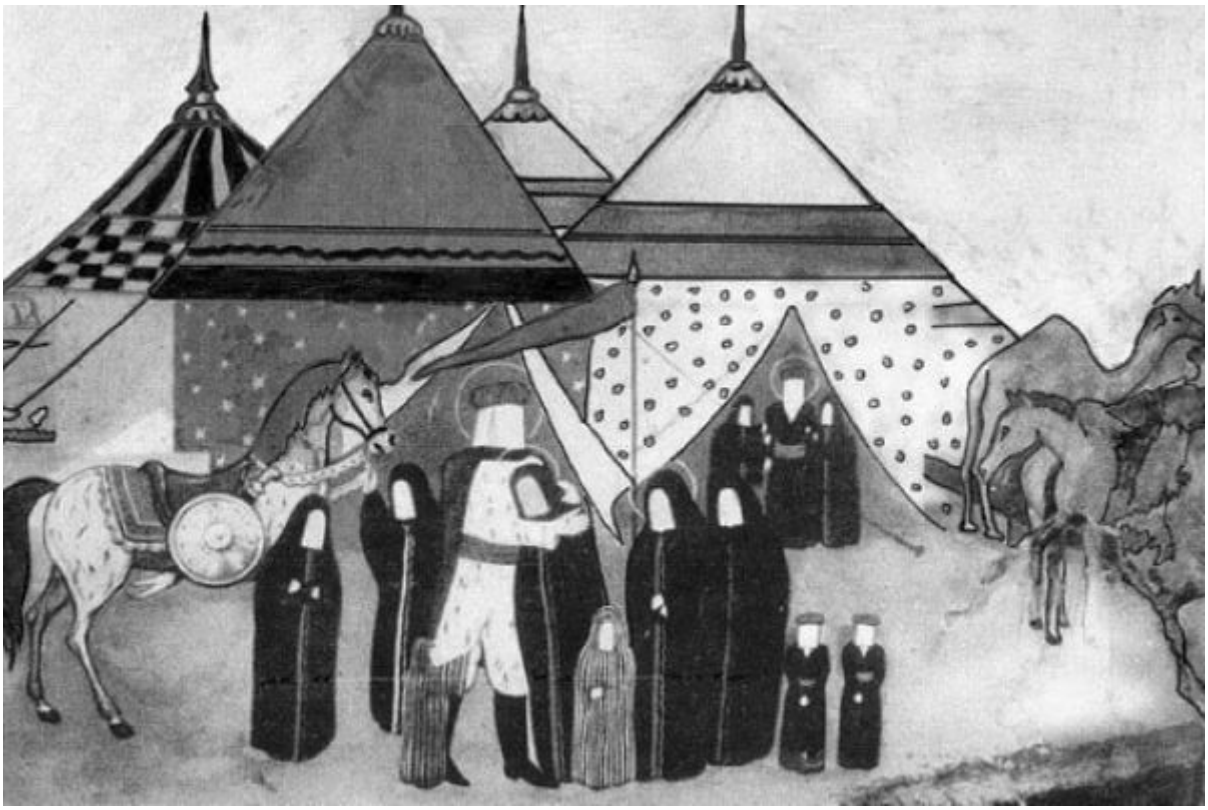
Hurovo junaštvo, priča nade i junaštva

Ašura nije samo jedan historijski događaj koji se desio nekada davno. Ašura je kulturni događaj koji gradi čovjeka i koji nam istraživanjem nudi veliko blago. To je kultura u kojoj je Poslanik, a.s., od Allaha dž.š. primio radi zaštite imama Husejna, a.s., od izopačenosti i perverzije. Trnovita pustinja Kerbele na dan Ašure je uzdizanje ljudi na miradž, to je prića o njihovom putu ka spasenju. Imam Husejn, a.s., za kojeg je Poslanik, a.s., rekao da je svjetlo upute i lađa spasa je bio u sredini svega toga i pozivao ljude istini, ali kamena srca tih ljudi nisu imala nikakve koristi od tog svjetla upute. Umjesto toga, oni su izabrali da zatvore svoje uši i oglušili se tom svetom pozivu. Izabrali su tu gorčinu, koja će ih uvijek pratiti. U trenutku tog teškog ispita se otkrila tajna njihovih srca. Oni koji su se smatrali vjernicima, pa čak i onima koji vole Ehlul bejt su uzeli svoje sablje i digli ih iznad Poslanikove, a.s., porodice. A neki od onih koji su bili slabi vjernici i koji se nisu smatrali muslimanima su u tom trenutku u svojim srcima otkrili ljubav prema Poslanikovoj, a.s., porodice i prešli na drugu stranu. Prešli su na stranu istine, na stranu

Božijeg puta i na tom putu su stigli do šehadeta.

Jedan od tih velikana historije je bio čovjek koji daje nadu u srce svakog čovjeka, a njegovo ime je glasilo Hur ibn Jezid Rejahi. On je bio jedan od najvećih vojskovođa Kufe. Od strane ibn Zijada, vladara Kufe, postavljen je za zapovjednika vojske od hiljadu ljudi, da zatvori put karavani u kojoj se nalazio Husejn ibn Ali. Te da ga prisili da da prisegu na vjernost ibn Zijadu. Imam Husejn mu je tada rekao da je dobio mnoga pisma iz Kufe koja su ukazivala na poziv u Kufu i davanje zaštite, i rekao je da ako je takva situacija voljan je da se vrati u Medinu. Zatim se imam okrenuo prema karavani i naredio da se vrate u Medinu. Ali ibn Jezid je zabranio da se vrate u Medinu. Ibn Jezid je izrazio poštovanje imamu Husejnu, a.s., i od njega zatražio da zajedno u džematu klanjaju namaz, zajedno sa članovima karavane i vojskom. Ibn Jezid nije znao da će se na kraju pojaviti Omer ibn Sad sa nekoliko hiljada vojnika. Kada se to desilo jako se iznenadio. Kada je vidio tu mnogobrojnu vojsku koja je došla iz Kufe njegove oči su se konačno otvorile, njegovo srce je shvatilo istinu. Muhadžir ibn Evs, koji je bio iz njegovog plemena, je govorio: „ Ašura je protresla ibn Jezidovo tijelo. Rekao sam mu: Nikad te nisam vidio ovakvog... ibn Jezid reče: tako mi Boga vidio sam sebe između pakla i raja, htio sam da idem u raj, ali kidali su moje dijelove tijela i bacali u pakao. I kada se približio, bacio je svoj štit. Zatim se obratio imamu Husejnu a.s.: o sine Poslanika, a.s., bio sam težak prema vama, ali sada sam to shvatio...ako se pokajem hoće li moja tewba biti prihvaćena? Imam Husejn a.s. mu reče: naravno! Allah dž.š. prima pokajanja. Zatim ibn Jezid brzo otrča na bojno polje i hrabro se borio protiv neprijatelja imam Husejna a.s. Borio se do trenutka kada je pao i postao šehid. Kada je Imam Husejn vidio da je Ibn Jezid postao šehid reče: tvoja duša je slobodna, baš kao što ti je tvoja majka dala ime Hur(sloboda)."

Na osnovu njegovog postupka se mogu izvući mnoge pouke. Har ibn Jezid Rejahi i njegov put da naudi Husejnu, a.s., nisu bili isti kao i put Omera ibn Sada. Njemu je Bog otvorio srce i shvatio je da mora mjenjati pravac svog puta, dok je Omer ibn Sad bio toliko zao da ništa nije moglo utjecati na njegovo kameno srce. Ibn Jezid je došao do traženog pokajanja, dok je ibn Sad do kraja ostao zao i prkosan.

Tewba i pokajanje su posljedica razmišljanja. Tewba znači okretanje Bogu i poslušnost Njemu i neposlušnost zlu. Tewba je jedno od bitnijih učenja vjere. O tewbi postoje mnogi hadisi i kur'anski ajeti. Tako Allah dž.š. u trideset i prvom ajetu sure En-Nur kaže:"O vi koji ste uzvjerovali! Pokajte se Allahu dž.š., da biste postigli ono što želite!"

Isto tako i imam Bakir, a.s., govori o vrijednosti pokajanja Bogu:" Uistinu, Bog se obraduje zbog pokajanja Svog roba više nego osoba koja u tamnoj noći izgubi svoj prtljag i konja, pa ih posle ".pronađe

Mnoge su koristi tewbe za čovjeka, kao što je udaljavanje od grijeha i kajanje od onih počinjenih i nevračanje istim grijesima. Pokajanje nas vodi ka dobru ovog i onog svijeta, a najbitnije od svega je Božije zadovoljstvo radi tog našeg akta. Tewba daje nadu svakom čovjeku da će mu se Bog smilovati i uputiti ga na pravi put, i to ne samo njega, već i ostale njegove prijatelje i porodicu. Radi pokajanja jednog čovjeka, Bog se možda smiluje i onima oko njega. A onaj čovjek koji utone u tolike grijehe i izgubi nadu u Božiju milost i oprost, taj će tonuti sve više i neće mu biti spasa.

Pitanje zašto neki uspijevaju da se pokaju, a drugi ne, to je tajna koja se teško može otkriti. Čak se i u Kur'anu govori o uspjehu i neuspjehu tewbe. Na osnovu Kur'ana Bog uputi svoga roba da spozna i shvati svoje grijehe i na taj način rob shvati da je vrijeme za tewbu i pokaje se. Allah dž.š. neke Svoje robove dovede do praga pokajanja i vraćanja Bogu. Međutim, sada se postavlja pitanje koje su to odlike koje čovjek treba posjedovati da bi dobio taj božiji rahmet? U predaji imama Bakira, a.s., stoji: „Ne postoji rob koji nema svjetlost na svome srcu. Kada učini grijeh tu svijetlost počinje gušiti tama. Ako se u tom trenutku, nakon grijeha, pokaje, ta tama nestaje, a ako nastavi sa novim grijesima, ta tama jača i sve više nadvladava nad svjetlošću njegovog srca sve dok se svijetlost potuno ne ugasi. Kada se to desi, njegov povratak je išćeznuo."

Na osnovu ovoga, ustrajavanje u griješenju i davljenje u njima je razlog neuspijevanja za pokajanje. U ibn Jezidovoj priči vidimo da je on bio savjestan čovjek koji je osjećao ljubav prema Poslanikovoj, a.s., porodici i smatrao ih upučivaćima vjere. Njegov fitret nije bio isčeznuo, bio je živ i učinio je da svjetlost njegovog srca nadvlada nad crninom griješenja. Neshvatanje svojih grijeha, također, osobu motiviše da u budućnosti ponavlja te grijehe. Takva osoba ne vidi Božiji poziv, niti osjeća potrebu za pokajanjem. Na Kerbeli, mnogi vojnici radi straha od kazne Omera ibn Sada nisu uvidjeli taj Božiji poziv za pokajanjem. Mnogi od ratnika Omera ibn Sada nisu shvatili taj poziv, učestvovali su u krvoproliću Poslanikove, a.s., porodice a da nisu ni shvatili da su zgriješili i tako postali najveći zalimi historije.

Jedan od činilaca uzaludnosti pokajanja jeste odgađanje tewbe. Omer ibn Sad, zapovjednik Jezidov, je bio neodlučan da ratuje sa Husejnom, a.s. Kada je donosio odluku, znao je da je to pogrešno pa je rekao:"Husejna ću da ubijem, pa kada stignem do Jezidove nagrade, pokajat ću se." Sa takvom namjerom je ratovao na Kerbeli, ali nikada se nije pokajao niti se okoristio dunjalukom. Međutim, kada je Ibn Jezid shvatio šta se zbiva iskoristio je priliku i pokajao se i vratio Gospodaru svome.

Vjerovatno je da Bog, iako čovjek upadne u grijehe toliko da mu postanu svakodnevnica, da čovjeku priliku za pokajanje i povratak Bogu. Ukoliko čovjek u takvoj situaciji ne smogne snage

i ne pokaje se, teško će se javiti druga prilika. Takav čovjek će najvjerovatnije ostati bez Božije milosti. Međutim ukoliko čovjek iskoristi prvu priliku Božije milosti, taj je veliki sretnik. U jednom hadisi kudsiju dolazi da je Allah, dž.š., rekao:"Kada bi oni, koji su se okrenuli od Mene, znali koliko sam željan njihove tewbw i povratka, svaki od njih bi od ushićenja umro."

Ibn Jezid se iskreno pokajao i njome postigao da se bori na strani Imama Husejna, a.s., a samim tim njegova tewba i pokajanje mu je donjelo šehadet na Božijem putu. Njegov Gospodar .ga je nagradio srećom na Ovom i Onom svijetu i na taj način Bog nam je svima dao primjer